

Es combat intensament en els sectors de Santa Coloma de Queralt i Cervera

Com reaccionarà França?

“Mussolini no vol sinó una cosa: que continuï tanca la frontera francesa, mentre ell trameta a Espanya, d'una manera pública, les seves divisions, els seus avions, els seus canons” — escriu Léon Blum

París, 16. — Continuen els periodes parisisos ocupant-se extensament del viatge del senyor Chamberlain a Roma i cada redactor diplomàtic o corresponent a la ciutat del Tiber estima les coses a la seva manera de veure. D'ací la gran quantitat d'opinions, apreciacions i aparègudes aquests dies a la Premsa francesa. Però d'una manera general s'estima la coincidència respecte a considerar que els desigs de Mussolini, les seves esperances de coacció al primer ministre anglès s'han vist fallides, des del moment en què el senyor Chamberlain no ha accedit a cap de les pressions exercides amb referència als principals extrems que constitueixen l'ordre del dia de les converses.

Com hem dit altres vegades, Mussolini ha volgut obtenir avantatges a l'objecte d'obtenir-los com a contrapartida en la liquidació d'altres assumptes. Dels comentaris que ens ocupen cal assenyalar la vigorització de la posició francesa d'intransigència total a les pretensions demostrades per Itàlia, en detriment de la unitat territorial francesa, tant metropolitana com colonial.

CHAMBERLAIN, A LONDRES

Londres, 16. — Chamberlain arriba a Londres, per l'estació Victòria, a les cinc de la tarda. És aclamat per la multitud i és dirigit immediatament a Downing Street. Al seu pas per París no baixà del vagó, que fou enganyat al ràpid de Calais, però durant la detenció rebé la visita de l'ambaixador anglès a París. Durant el tràjecte i en el White Hall se sentiren crits favorables a l'Espanya republicana.

Londres, 16. — Sense donar a la senyor Chamberlain el detall de la seva arribada, els seus principals col·laboradors senyors John Simon, Samuel Hoare, John Anderson i Kingsley Wood.

El proper dimecres es reunirà el Gabinet en ple per tal d'èsser posat al corrent de les converses de Roma.

Els marins catalans del “José Luis Díez” saluden Catalunya en la persona del President Companys

A la Presidència de la Generalitat s'ha rebut el comunicat següent:

“CAP BASE NAVAL CARTAGENA A PRESIDENT GENERALITAT CATALUNYA. PRESIDENT CASAL CATALA D'AQUESTA PREGA INSCRICION TELEGRAMA SEGUENT: ‘CATALUNYA DOTACIO JOSE LUIS DIEZ’, INCORPORATS CARTAGENA, US SALUDEN, EN VOS TOT CATALUNYA, PROMETENT LLUITAR ACONSEGUIR TRIOMF FINAL VISCA CATALUNYA CASAL, JUST ARQUES, PRESIDENT.”

En el sector de Granada les nostres forces han trencat en dos punts les línies enemigues i han conquistat el poble de Tozar

Ministeri de Defensa Nacional. Comunicat de guerra de diumenge.

EXERCIT DE TERRA

FRONT DE CATALUNYA. — Avui, obeint ordres del comandament, les forces espanyoles s'han replegat a posicions previstes a l'est de la línia Valls-Taragona.

Els nostres aparells actuaren amb gran precisió bombardejant i metraliant amb eficàcia caravanes i concentracions.

FRONT D'EXTREMADURA. — Han estat rebutjats pels soldats espanyols costosos contraatacs de les forces al servei de la invasió.

ALTRES FRONTS. — Sense novetats d'interès.

AVIACIO

Aquesta tarda, un hidro estranger va bombardejar alguns pobles propers a Barcelona. Hom desconeix fins aquest moment les víctimes i els danys ocasionats per aquestes agressions.

Comunicat d'antit passada.

EXERCIT DE TERRA

FRONT DE CATALUNYA. — Ha continuat, en la jornada d'avui, la intensa pressió dels invasors i forces espanyoles a llur servei, ajudades pels tancs, l'artilleria i l'aviació estrangera. Es combat amb violència als sectors de Santa Coloma de Queralt i Cervera.

Els aparells republicans han aconseguit amb eficàcia, bombardejant concentracions i caravanes amb forces.

FRONT D'EXTREMADURA. — Els nostres soldats han rebutjat totalment els contraatacs de l'enemic, el qual ha sofert moltes baixes sense assolir avançat ni un pas, malgrat el seu malbaratament de mitjans materials.

En la nit última, les tropes espanyoles han conquistat brillantment Fuerte Calabaz, a l'oest de Monturro de la Serena.

FRONT D'ANDALUSIA. — En el sector de Granada, les nostres forces han atacat les línies enemigues, que han trencat en dos llocs, i han conquistat, entre altres importants posicions, la cota 919 i el poble de Tozar. Han estat capturats presoners i s'ha recollit material de guerra.

ALTRES FRONTS. — Sense novetats d'interès.

AVIACIO

Els aparells de la invasió han agredit avui Barcelona i diversos llocs de la costa catalana. Han causat víctimes en la població civil.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

Comunicat d'antit passada.

ELS DOS FACTORS

per A. ROVIRA I VIRGILI

PER a l'indispensable redreçament de la situació creada per l'ofensiva franquista damunt Catalunya, dos factors són essencials: el màxim esforç d'ací i l'ajut dels amics de fora.

L'esforç propi és cosa que depèn de nosaltres. Fins a cert punt també hi depèn l'ajut alié, en quant requereix per la nostra part l'adopció d'una actitud adequada. I en parlar d'aquest ajut ens referim a una actitud que contraresti o equilibri l'ajut que, descaradament, donen a Franco els alemanys i sobretot els italians.

No som dels qui es creuen que la feina ens ha de venir feta de l'estranger. Però tampoc no som dels qui es pensen que pot allargar-se indefinidament una situació que implica la lluita de l'Espanya republicana, tota sola, contra la coalició de franquistes, italians i alemanys.

Per a sortir en bé d'aquesta prova duríssima —la més dura que Catalunya ha sofert en el curs de la seva història— és necessari que actuïn els dos factors al·ludits. És un cas semblant al del 1640, amb la diferència que el paper que aleshores tenia el Príncep de Catalunya sol, ara el té, junt amb Catalunya, la República espanyola.

En la salvació de la nostra pàtria nosaltres hi tenim, és clar, el major interès directe. Però hi estan vitalment interessades les democràcies de tot el món. Sobretot, hi està interessada França, no ja en el seu règim, sinó en la seva qualitat de gran potència i de nació vivent.

Es qüestió de resoldre tot seguit aquest doble aspecte. L'enemic té pressa. Té més pressa que mai, i pretén precipitar el desenllaç de les operacions. Ja no és hora de refiar-se del temps que passa. De vegades, en les guerres i en les qüestions diplomàtiques, hom parla del temps com d'un alié. I bé: en la guerra d'Espanya, el temps ja no és alié de ningú. Al contrari, cal anar-se amb la rapidesa, que no és la mateixa cosa que la precipitació.

Les possibilitats que resten en favor dels republicans són molt grans. Per a posar-les en actuació s'ha de fer l'esforç suprem dins de casa i ha de venir la cooperació exterior en la forma que sigui més justa i eficaç.

Els últims esdeveniments de la política internacional han aclarit prou bé el problema espanyol. Ningú no pot sofrir engany a aquestes hores. Ningú no pot ni simular-lo. Les intencions de l'eix Berlín-Roma són paleses, i més encara les de Roma que les de Berlín.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a actuar, per a començar en ferm la defensa dels propis interessos, ha anat perllongant-se per l'heroisme incomparable de l'exèrcit republicà. Amb tot, la batalla de Catalunya hi posa un límit. Confiem que les democràcies, i especialment França, tindran en compte aquesta exigència peremptòria, de la qual depèn el desenllaç del drama que vivim.

El termini que tenien les democràcies per a decidir-se, per a

«Estem amiatents a qualsevulla contingència que pogués amenaçar els interessos de França», diu Daladier

«Els dies que tenim al davant vénen plens d'amenaques i dificultats»

"OBRIU LA FRONTERA!"

París, 16. — El senyor Daladier pronuncia aleshores un discurs davant els membres del Comitè Executiu del Partit Radical-Socialista. Resumint les manifestacions fetes pel senyor Daladier, diem que feu fixar l'atenció dels seus col·legues sobre la sincronització entre els discursos registrats a l'interior del país amb les dificultats registrades a l'estranger. Constatà que des de fa deu mesos el Govern francès s'ha vist obligat a presentar la batalla en dos fronts simultàniament: «Els hagués de reunir la incomprensió originada per males voluntats i en algun cas per organitzacions veritablement perilloses, d'un evident fons polític. Cada vegada que s'ha notat una disminució de les amenaques a l'interior, s'han agreujat els perills provinents de l'exterior; cada vegada que havíem aconseguit d'imposar-nos al desordre, li ha estat possible d'alterar la voluntat de França».

Proseguí el seu discurs, el senyor Daladier afegí: «Aquesta situació no ha de perdurar sempre. Els dies que es presenten venen plens d'amenaques i dificultats, per la qual cosa considero que el Govern té el deure d'expressar la integritat de l'unió, que els interessos de la nació tinguin el dret de prioritat absoluta sobre tota mena de molins de preocupació política a l'interior. La política del Govern és la política de pau i la defensa nacional. El Govern vol, ocupant-se degudament de tots, però estem ben decidits a no abandonar res. Som avars de la sang francesa, però estem amiatents a qualsevol contingència que pogués amenaçar els interessos de França. El Govern farà tot el que estigui a les seves mans per a impedir que es desfermi un conflicte que seria la fi de la civilització occidental. Però no acceptarem de cap manera que els interessos de França puguin ésser posats en causa, ja sigui per la força o per l'habilitat».

El President del Consell de ministres acabà el seu discurs adreçant una crida a tots els francesos perquè s'estorcin d'aconseguir un ordre en el treball i una concòrdia en les relacions amb els altres. Cada dia sigui més estreta la unitat entre tots nosaltres. Amb això podem seguir sense temors i incertituds aquesta política exterior, encaminada a salvar la pau i la grandesa de França».

ITALIA, A DESGRAT DELS SEUS COMPROMISSOS, NO HA DEIXAT DE TRAMETRE HOMES I MATERIAL A FRANÇA

París, 16. — Per tal de donar el primer exemple d'unió, la reunió del Comitè Directiu del Partit Radical-Socialista se celebrà a porta tancada. S'ocupà de la política interna del partit i de la qüestió de la disciplina amb relació al vot dels diputats radicals contra el Govern.

El Comitè executiu del Consell, el qual en to moderat i sense polèmica demana la unitat nacional per a defensar França. El Comitè Executiu votà la confiança al senyor Daladier respecte a la política exterior i demanà als ministres que examinin «d'una manera vigilant la situació creada a Espanya per la violació italiana dels compromisos internacionals».

El ponent sobre política internacional fou el senyor Berthod, ex-ministre, el qual, en presentar la seva ponència, s'expressà de la següent manera amb relació a la situació espanyola: «A desgrat dels compromisos presos en el Comitè de Londres, es comprova que Italia ha continuat i confirmat amb declaracions públiques l'ajut a Franco en material i en soldats. La permanència d'Italia en el territori espanyol, a les Balears i en les costes del Marroc és un greu perill contra les comunicacions mediterrànies. El Comitè del Partit Radical-Socialista demana al Govern que examini amb cura aquesta situació».

El senyor Berthod, en desenvolupar aquesta resolució, que fou aprovada, digué que estí es tractava simplement d'expressar el seu sentiment envers Espanya la unitat de la Conferència respecte a la resolució era segura. Ningú no pot negar-se a expressar la seva simpatia als republicans espanyols que lluiten en condicions tan difícils i d'una manera tan heroica. Aquesta declaració fou acollida amb una ovació del Comitè, ovació que es repetí quan el ponent declarà que es tractava també de la qüestió de la No Intervenció: «Sabem que Italia, a desgrat dels seus compromisos de Londres, no ha deixat de trametre a Espanya soldats i material. Que queda, en aquesta situació, de la No Intervenció? Demanem al Govern que decidís sobre l'actitud que prendrà en els pròxims dies d'acord amb el Govern anglès. La qüestió espanyola ha d'ésser discutida. Al costat de la qüestió espanyola hi ha una qüestió francesa. El passat mes d'abril Italia prometé no conservar cap posició a Espanya ni tampoc en les possessions espanyoles. Italia no ha respectat els seus compromisos i ara no podem tenir confiança. Italia a les Balears, col·locada en un punt on pot controlar les comunicacions entre França i l'Àfrica del Nord, significa la fi de l'imperi francès. Seria inútil que els nostres caps preparassin una base a El Kébir si Italia pogués quedar-se a les Balears. L'existència del senador Berthod fou acollida amb ovacions i els membres del Comitè Radical-Socialista s'aixecaren dempeus, cridant: «Obriu la frontera!»

LLANTERNA UNA CARTA

A VUI el correu m'ha portat una lletra molt curta. Diu: «Company V. A. — Sóc el molt petit de l'Enric. Jo, he rebut la vostra carta i el diu: Sento molt de la mala nova de la mort de l'Enric. No sé què més posar-vos perquè no us conec i no tinc res més a dir-vos. Em sap molt de greu de donar-vos aquesta nova perquè veig que en la tarja tractàveu d'ajudar l'Enric. Per cert que teniu una lletra molt semblant a la seva i, per un moment, he pensat si seria una postal d'ell escrita abans de morir. Res més. Una encatçada de Marcel Piqué».

Així simplement, amb unes frases sense literatura, m'he assabentat de la mort d'Enric Piqué. És clar, tu, lector, no el coneixies. I son tan pocs els que tu coneixes de tots els que interuen en la feina pacífica i complicada de muntar un diari de cap i de nou, cada dia!

Tu saps el nom del director, els d'uns quants col·laboradors que signen, el d'algun fotògraf i reporter jove. Però que en saps dels capitanes anònims que es passa el dia gasant soles darrera una notícia? Què en saps dels que deixen les pestanyes damunt el plom de la ploma, i darrera una línia, que en saps dels linotipistes que, sense respirar, teclegen en les seves monuminals màquines? I dels empaquetadors, i dels matxos que t'ets venen cada matí, què en saps? Per trenta cèntims, quantes engrunes d'esforços comuns no compres cada matí?

Enric Piqué era un d'aquests. Linotipista de la nostra impremta. Jose, esportiu, rialler, bon jugador. Militant actiu del moviment obrer. En fi, com tanta i tantes d'altres; però a Piqué nosaltres el coneixíem, l'havíem tractat.

I sabíem l'amor que tenia a l'ofici i al nostre, de tots, tipògrafs i gent de ploma; i com procurava d'emergir-se en la bella obra, com sentia un orgull d'artífex davant d'una composició ben feta, reeixida.

La primera sortida que feu cap al front va ésser, precisament, com a encarregat d'una impremta mòbil de campanya. Molts cops ens havia dit: «Amb Franco els obrers esdevindrien màquines, no ens podríem lluir ni treballar a gust».

La seva darrera sortida al front va ésser portant uns galons, em penso que de tinent. A les trinxeres també havia treballat bé, inflexible.

Jo li vaig escriure per Cap d'Any i té: una curta lletra, senzilla i emocionant, em diu que l'han mort.

Un més, de la casa, que cau... V. A.

E.R.C.

CENTRE D'ESQUERRA REPUBLICANA DEL DISTRICTE VIUVE (Travessera, 117)

Divendres vinent, a dos quarts de quatre de tarda, se celebrarà reunió femenina. Per tractar-se d'un afer de molt interès, és pregada l'assistència.

ELS QUE MOREN AL FRONT

Una bala traïdora d'una bateria de 75. El nostre Manuel López Olivella, amb el cor amarat d'ideologia esquerrana, amb la seva provada valentia, al davant dels homes de la seva Companyia, els donava l'exemple, tal com l'havia donat a ésser soldat, caporal, sargent, tinent i ara capità.

Els de la Divisió Macià Companys de la qual fou un seguidor exemplar, el serviran en la seva memòria.

A voltes, durant la cruenta lluita que sostenim, havia ja estat donat com a mort; però ell, com a bon guerriller al cap d'uns dies tornava al món dels vius, després d'una tasca fructífera en pro dels ideals que eren la seva guia: abatre el feixisme.

Cor obert, més aviat d'instant. En bo per tots; per això els soldats de la seva Companyia l'han plorat tots, malgrat que a la guerra no es plora.

El Centre Republicà del Poblet, del qual fou fundador, ha sofert una pèrdua irreparable: pèrdua que és difícil de substituir.

Reposi en pau l'amic i heroi capità.

Clínica Mental
(Torre de Campderà)
A LLORET DE MAR (GIRONA)
TELÈFON 10
Per a l'assistència dels malalts nerviosos, mentals i tòxicomans.
d'un i altre sexe.
Metge Director Resident
Doctor Bernat Carreras
Visita a Barcelona els dijous
PLAÇA LETAMENDI, NUM. 3

JEREC

ELS NOUS INCORPORATS
El Comitè Executiu de les J. E. R. E. O. prega a tots els companys cridats a incorporar-se al glorios Exèrcit de la República, que assistint de llur incorporació als seus respectius Casals. Els companys no han d'oblidar el prec que els és adreçat i han de complimentar-lo al mateix dia de la seva incorporació.

BARCELONA

GOVERN DE CATALUNYA

El dia del President

El President de Catalunya va romandre durant el dia d'ahir al seu despatx, on celebrà nombroses entrevistes.

El President conferencià, a més, amb la majoria dels consellers.

A LA SUBSECRETARIA DE LA PRESIDENCIA

El Subsecretari de la Presidència, senyor Martí Roura, ahir al matí va despatxar amb els alts funcionaris del Departament i, a més, va rebre la visita dels diputats senyors Folc i Tauler.

També va tenir una conferència amb el Comissari de la Generalitat a Tarragona, senyor Sanahuja.

DONATIU.— Antoni Cuenca Garrigó, oficial de la Divisió, Brigada, ha fet un donatiu de dues-centes pessetes a S. E. el President de Catalunya per tal que sigui destinat a socorrer les víctimes del feixisme.

HA ESTAT MUNICIPALITZAT EL SERVEI D'AUTOBUSSES DE SABADELL.— El «Diari Oficial de la Generalitat» publica una Ordre en la seva edició d'ahir per la qual aprova la municipalització del servei d'autobusos urbans de Sabadell acordada per l'Ajuntament d'aquella ciutat.

PER A L'INGRES AL COS DE SEGURETAT DE CATALUNYA.— El Tribunal per a la provisió per concurs de 250 places d'Agent Auxiliar del Cos de Seguretat de Catalunya (Grup no uniformat), ha arribat a tots aquells que no hagin sofert encara l'examen oral previst a la convocatòria del concurs, que s'hauran de presentar avui, dimarts, a les 10 del matí, al Laboratori de Tècnica Policial (Casanova, 203), a l'objecte d'ésser examinats.

Es fa present a tots aquells que es trobin en l'esmentat cas que de no presentar-se al lloc i data que s'esmenta amb la màxima puntualitat, restaran eliminats i perdran els drets que els puguin correspondre.

Si el llenguatge de les democràcies, la grandesa de les quals, no deu consistir pas solament en llur potència material sinó també en la força d'irradiació de llur contingut humà, estigues a l'altura que els correspon, faria temps que els facciosos i llurs amics haguessin escollit una altra replicació a les pretensions que són l'objecte de la guerra que fan a la República.

Aquest llenguatge que els republicans espanyols mai no hem sentit expressar a ningú, perquè tothom s'ha deixat tapar els ulls per les cortines de fum, podria haver estat el següent: «Un dia més de romandre els exèrcits d'Italia a la República espanyola, un vaixell més de material que hom envia als rebels i ens decidim a no intervenir de debò. Es a dir ens decidim a emparar, o si més no, a no estrangular, el dret de la República espanyola, a lluitar amb els elements que li facin falta i a adquirir-los en la mesura que necessiti».

Faria temps que l'Exèrcit de la República hauria fet la resta, si en cada cas, el seu heroisme haguessin estat dotat de prou elements per a tornar cop per cop. Acl, on finalment s'estavellaria l'enorme manca de raó del feixisme i la cobdícia de l'invasor, faria temps que s'hauria esbafat el bluff tràgic d'aquests guerrers de Caporetto i de Guadalajara que no poden donar un pas endavant, si la devastació per les màquines d'infanteria llur avanç, però que no s'hi pensen gens, a fer passos i salts endarrera, quan una brusca i enèrgica convulsió de l'adversari no dona temps ni a les màquines.

ESTAN A PUNT D'ENTAUAR-SE RELACIONS DIPLOMÀTIQUES ENTRE EL VATICÀ I LA REPÚBLICA ESPANYOLA

Roma, 16. — El corresponent del «General News Service» acaba de trametre la informació següent: «El títol «El Vaticà i la República Espanyola».

«Tot i que no s'han anunciat oficialment, estan a punt d'entauar-se relacions diplomàtiques entre el Vaticà i la República Espanyola. Això segueix un informe satisfactori fet al Prímat de Catalunya, cardenal Vidal i Barraquer, per Monsenyor Salvador, vicari general de Tarragona, qui entrà a Italia amb un passaport diplomàtic espanyol. Les relacions amb el Vaticà han millorat notablement des de fa algun temps. En el territori de la República fa diu mesos que està garantida la llibertat de cultes.

A Barcelona hom pot anar a missa cada dia. Actualment hi assisteixen una mitjana de dues mil persones. En llur majoria són bascos, poble de tradició religiosa, que mai no adultera ni envia el catolicisme amb la política. Des que els bascos i llur Govern autonòmic arribaren a Barcelona, s'han celebrat misses i altres serveis religiosos. El fet que en el Govern hi hagi hagut dos ministres

FRONTO NOVELAIS
Avui, dimarts. — Tarda, a un quart de quatre
PARTIT A PALA
GALLARTA III — PEREA
contra
AZPIOLEA — UNAMUNO
Detalls per cartells

FRONTO IXIKI ALAI
Avui, dimarts. — Tarda, a dos quarts de quatre
TRINI — MARI
contra
ALEGRIA — LOLILLA
Detalls per cartells

DIVERSOS

En la segona de les conferències que se celebraran en el Saló d'Actes de l'Ateneu Barcelonès, el proper dia 19 de gener i a dos quarts de cinc de la tarda, ocuparà la tribuna l'Excm. senyor Maria Gómez, president del Suprem, el qual parlarà sobre el tema: «Ensenyanza de la tragèdia espanyola».

— Amb el fi de no causar molèsties al públic interessat amb el Certificat de Treball, es notifica que la Secció de l'esmentat document reprendrà la seva tasca de lliurament el dia 18 del mes corrent.

— En el sorteig celebrat ahir al Sindicat de Ceces de Catalunya, va resultar premiat amb 6250 ptes. el número 271 i amb 750 ptes. els números 71, 171, 371, 471, 571, 671, 771, 871 i 971.

ESPORTS

LA JORNADA FUTBO. LISTICA DE DIUMENGE

C. d'Exèrcit-M. Guerra 8-1
(El primer gol, proclamant campió del Torneig Militar de Futbol).
G. E. M. D. D. G. C. 0-2
Barcelona-Martinec 3-2
Gràcia-Avenç 3-4

CAMISERIES

E. Roca Soldevila
CAMISES, CORBATES
BATES I GAVARDINES
PREUS BARATÍSSIMS
PORTAFERRISSA, 24 i 26
— FONTANELLA, 16 —

COMPRO RELLOTGES

Hospital, 101, bot. Telèf. 18694

CORTINES DE FUM

VE DE LA PAGINA QUARTA

Si el llenguatge de les democràcies, la grandesa de les quals, no deu consistir pas solament en llur potència material sinó també en la força d'irradiació de llur contingut humà, estigues a l'altura que els correspon, faria temps que els facciosos i llurs amics haguessin escollit una altra replicació a les pretensions que són l'objecte de la guerra que fan a la República.

Aquest llenguatge que els republicans espanyols mai no hem sentit expressar a ningú, perquè tothom s'ha deixat tapar els ulls per les cortines de fum, podria haver estat el següent: «Un dia més de romandre els exèrcits d'Italia a la República espanyola, un vaixell més de material que hom envia als rebels i ens decidim a no intervenir de debò. Es a dir ens decidim a emparar, o si més no, a no estrangular, el dret de la República espanyola, a lluitar amb els elements que li facin falta i a adquirir-los en la mesura que necessiti».

Faria temps que l'Exèrcit de la República hauria fet la resta, si en cada cas, el seu heroisme haguessin estat dotat de prou elements per a tornar cop per cop. Acl, on finalment s'estavellaria l'enorme manca de raó del feixisme i la cobdícia de l'invasor, faria temps que s'hauria esbafat el bluff tràgic d'aquests guerrers de Caporetto i de Guadalajara que no poden donar un pas endavant, si la devastació per les màquines d'infanteria llur avanç, però que no s'hi pensen gens, a fer passos i salts endarrera, quan una brusca i enèrgica convulsió de l'adversari no dona temps ni a les màquines.

ESTAN A PUNT D'ENTAUAR-SE RELACIONS DIPLOMÀTIQUES ENTRE EL VATICÀ I LA REPÚBLICA ESPANYOLA

Roma, 16. — El corresponent del «General News Service» acaba de trametre la informació següent: «El títol «El Vaticà i la República Espanyola».

«Tot i que no s'han anunciat oficialment, estan a punt d'entauar-se relacions diplomàtiques entre el Vaticà i la República Espanyola. Això segueix un informe satisfactori fet al Prímat de Catalunya, cardenal Vidal i Barraquer, per Monsenyor Salvador, vicari general de Tarragona, qui entrà a Italia amb un passaport diplomàtic espanyol. Les relacions amb el Vaticà han millorat notablement des de fa algun temps. En el territori de la República fa diu mesos que està garantida la llibertat de cultes.

A Barcelona hom pot anar a missa cada dia. Actualment hi assisteixen una mitjana de dues mil persones. En llur majoria són bascos, poble de tradició religiosa, que mai no adultera ni envia el catolicisme amb la política. Des que els bascos i llur Govern autonòmic arribaren a Barcelona, s'han celebrat misses i altres serveis religiosos. El fet que en el Govern hi hagi hagut dos ministres

FRONTO NOVELAIS
Avui, dimarts. — Tarda, a un quart de quatre
PARTIT A PALA
GALLARTA III — PEREA
contra
AZPIOLEA — UNAMUNO
Detalls per cartells

FRONTO IXIKI ALAI
Avui, dimarts. — Tarda, a dos quarts de quatre
TRINI — MARI
contra
ALEGRIA — LOLILLA
Detalls per cartells

L'ajut del poble francès a l'Espanya republicana

Primera: 161.415 francs

París, 15. — El Comitè Internacional de Coordinació i d'informació per a l'Ajut a Espanya republicana comunica:

«El poble francès respon amb serenor entusiasme a la crida que s'ha fet d'esser-li adreçada pel Comitè Internacional de Coordinació, Arreu, les dones i els homes de cor, sense distinció d'estaments socials o d'opinió política, s'apressen a inscriure's. Publiquem a continuació la primera llista de les sumes rebudes, les quals són tramessos immediatament a la Comissió Internacional de Provisions, presidida pel senador suec George Branting, per a la compra i tramessa urgent dels queviures més necessaris».

Unió de Sindicats de la regió parisense (primer lliurament), 25.000; segon lliurament especial per a la compra de blat, 85.250; Unió de Sindicats del Roine, 10.000; Federació d'Enllumenat, 10.000; professor Victor Basch, 500; dotze camarades d'una casa de comerç, 75; subscripció organitzada per «l'Humanitat», primera llista, 13.750; segona llista, 12.000 Mes. Rene Georges Weill i Joe Nordman, 2.000; personal del Comitè Internacional de Coordinació, 650; personal de la Central Sanitària Internacional, 300; personal de l'Oficina Internacional per a la Infància, 275; diverses subscripcions individuals, 970 francs. Total de la primera llista, 161.415 francs.

L'agraïment del poble espanyol, expressat pel seu Govern en el Consell de ministres del 30 de desembre del 1938 consta en el «Diplom d'Honor» que es concedirà pels lliuraments de 25, 50, 100, 250, 500 i 1.000 francs.

ACTUALMENT EXPOSICIO DE PINTURA CATALANA
Hotel de Vendes
Pelayo, 8 Telèfon 14370

Oroley BRANDY

BAZAR CONDAL
Corts, 639. - Davant Hotel Ritz
Ven al major de 9 a 4

Blocs cartes extra
Carpetes — Marquet
Estojos paper escriptor
Blocs notes — Quàrtiles
Tintes — Sobres — Agendes
Estilografes
Paper còpies — Paper kupó
Colònia alcohol
Coloret llavis i cara
Xampú — Fixador
Dentifrici — Locis
Perborat — Clips cavall
Articles afaitar
Botons — Metxa
Cinturons — Petiques
Carters — Portacarnets
Mirallers — Boquilles
«Pegatots» — Etcètera

BAZAR CONDAL

Corts, 639. - Davant Hotel Ritz
Ven al major de 9 a 4

Blocs cartes extra
Carpetes — Marquet
Estojos paper escriptor
Blocs notes — Quàrtiles
Tintes — Sobres — Agendes
Estilografes
Paper còpies — Paper kupó
Colònia alcohol
Coloret llavis i cara
Xampú — Fixador
Dentifrici — Locis
Perborat — Clips cavall
Articles afaitar
Botons — Metxa
Cinturons — Petiques
Carters — Portacarnets
Mirallers — Boquilles
«Pegatots» — Etcètera

BAZAR CONDAL
Corts, 639. - Davant Hotel Ritz
Ven al major de 9 a 4

ESCENARIS

"FUM SOBRE EL TEULAT"

UN ESDEVENIMENT PER AL DIVENDRES AL TEATRE CATALA DE LA COMEDIA

Pot considerar-se com un esdeveniment l'estrena d'una producció de Ramon Vinyes.

«FUM SOBRE EL TEULAT», que és el nom de l'obra que el divendres, a la nit, s'estrenarà al Teatre Català de la Comèdia, encloïu totes les qualitats que Vinyes porta a l'escena aquelles impressions que més l'han colpit en els viatges de la seva joventut, gairebé tota passada a l'estranger, i ens presenta, com pocs saben fer-ho, l'estudi acurat d'unes ànimes, la psicologia de les quals solament pot comprendre qui, com ell, les ha tractades de prop.

Enric Borràs juga el tipus central de l'obra i talment sembla que l'autor hagi pensat en ell per a crear-lo.

Maria Vila l'acompanya dignament, interpretant un rol que li dona l'ocasió de palesar, una vegada més, els seus dots d'actriu eminentment dramàtica.

Dues figures femenines del nostre teatre, que el públic més distingit: Pepeta Fornés i Laura Boyé, jugaran les dues germanes que, segons els coneixedors de l'obra, són els dos tipus femenins més ben observats de «Fum sobre el teulat».

Arrodinaron l'execució actors tan estimables com Gimbert, Torner, Xucà i Eduard Calne.

El decorat no l'ha estat pintat per R. Sabat, un dels millors decoradors que s'ha reunit durant aquests temps de guerra.

Esperem que Ramon Vinyes, amb «Fum sobre el teulat», arribi a vendre's, a la nit, un èxit al Teatre Català de la Comèdia.

FITXES-FITXERS AGUSTI BO

CORTS CATALANES, 598. TEL. 10260. BARCELONA

CAMISERIA FERRER BATLLES

36, Boqueria, 38
Caçadores, pescadores, pantalons, pijames
camises, corbates, mitges, mitjons, etc.
PREUS MINIMS

«LA PORTA OBERTA»

VE DE LA PAGINA QUARTA

sort, el ha romàs, amb envejable tranquil·litat, al lloc d'honor que li corresponia. Algu ha dit que Pi i Sunyer és el més anàlog dels nostres polítics. En aparença potser sí. En el fons no hi ha pas en tot el panorama de l'actualitat obrint un temperament en essència més allunyat de la característica flemmè britànica.

No és pas flemmè, amic, el que dicta a Carles Pi i Sunyer la seva correctíssima imperterritibilitat. Ningú no és més sensible que ell, a casa nostra, a les emocions de la tragèdia. Però el seu esperit és un arquetipus de serenitat que res ni ningú no descompon. Cal remarcar que una cosa és flemmè i una altra és serenitat. I en la posició, assenyadament forta, de l'il·lustre autor allò que es destaca amb trets indubiables és aquesta serenitat, clàssica, tan seva, tan personal que li permet d'acarar-se amb les més grans realitats sense perdre, ni per un moment, el domini d'ell mateix i el control absolut de la pròpia personalitat.

Aquesta virtut és la que permet al prestigiós capdavanter de la cultura catalana produir, paral·lelament al més terrible dels tràngols, una filigrana escaica i literària com aquesta delicada «Porta oberta».

No entrarem en aquest treball a examinar la vàlua específicament literària de la primera obra de teatre que coneixem signada per Carles Pi i Sunyer. A les seccions que tenen a llur càrrec aquesta tasca apareixerà, en moment oportú, el degut comentari. Nomen a títol d'avanç podem dir, sense por a ésser desmentits, que «La porta oberta» és una producció perfectament representable dins un marc adequat d'equilibrada i elegància. La bella pondalitat oriental, que constitueix el nervi de l'acció, és duta amb mestria i a les metafores, perfumades d'originalitat i de primflor exotisme. El llenguatge de l'autor s'ajusta a la més depurada forma d'expressió. Les figures no són pas marionetes sense vida, sinó que palpiten d'humanitat, de verisme. I tota la trama de caràcter netament teatral hi batega puigent l'ideal. Ideal amable, elevat, nobilitant. Ideal que reflecteix l'ànima de l'autor i la seva ja comentada serenitat clàssica que no exclou gens, talpà, la paradoxa, un abundant fons de romanticisme.

Repetim que no hem pas volgut donar a aquestes ratlles un to, volgut, de crítica literària. Hem volgut assenyalar el fet que la intel·ligència manté les seves posicions contra tota els aldarulls i de l'ella cal esperar el ressorgiment moral de la nostra rica trashaldada. I cal no oblidar, ja que l'obra de Pi i Sunyer és de teatre, que el redreçament de l'ànima russa va dur-lo a terme el moviment burges, dit de la intel·ligència, que en el teatre el seu màxim exponent.

JOAN ANTON I MASDEU

Anna Murià: LA PEIXERA. - Edicions Literàries. Barcelona, 1938

per JOSEP LLEONART

ANNA Murià ens dona, en aquesta novel·la — i d'una manera ben reeixida —, un ambient, una atmosfera; i no vull pas dir únicament el teló de fons, l'escenari de pedra i de llum, sinó, a més, aquella condensació de fluid humà que congria la convivència; afinitats o topaments, entre les persones que es mouen dins de l'obra. En un interessant resultat, unanimitat, aquest ambient emana de la novel·la imperiosament, com un personatge de personatges. Diríem, manllevant el terme a l'art de les veus, que és una obra coral.

«A partir de la sessió d'aquesta tarda -ha dit Alvarez del Vayo- la veritat queda restablerta d'una manera irrefutable»

La premsa anglesa i francesa subratlla la voluntat de resistència del poble espanyol

Londres, 16. — El corresponent del Times a Hendal diu que com en els dies difícils del 1936, quan l'exercit franquista es llançava intensament contra les portes de Madrid, les autoritats, el Govern de la República i el poble de Catalunya reaccionen a la consigna de Madrid: «No passarem».

El corresponent del News Chronicle a Barcelona destaca la gran activitat i el gran patriotisme de totes les poblacions catalanes. «El fet notable de la situació —escriu— és que el Govern, l'exercit i el poble estan units en la seva voluntat de continuar la lluita fins al final. El Govern desment la propaganda derrotista organitzada a l'estranger».

El corresponent del Daily Herald subratlla la calma i la decisió del poble espanyol, i el corresponent del Daily Telegraph escriu que l'exercit de l'Ebre està preparat per a enlutar noves batalles.

El corresponent del Daily Herald a Barcelona remarca la inferioritat armamentística de l'exercit republicà. El diari laborista afegeix que «després dels fanàtics navarresos i de les tropes de xoc italianes hi van nombrosos tècnics alemanys que s'ocupen del transport, del telèfon, de la ràdio i de l'electricitat. Franco ha confiat a la Gestapo el control de la policia en la zona ocupada. Himmler ha enviat un dels seus lloctinents més segurs per tal d'ajudar Franco. El capità Walter Heider, que té un paper important en les persecucions contra els jueus, ha

Els qui creuen que la guerra d'Espanya es troba al final, s'equivoquen en llurs prediccions

LONDRES, 16. — L'Ambaixada d'Espanya a Londres ha publicat un comunicat en el qual afirma que els qui creuen que la guerra s'apropa a la fi veuran llurs prediccions en desacord amb els fets, ja que el Govern espanyol anuncia solennement que malgrat la forta invasió estrangera i pesats esforços de les potències totalitàries per a destruir la República espanyola, el poble espanyol resistirà heroicament fins a la derrota dels invasors i de llurs aliats espanyols.

CONGRES RADICAL-SOCIALISTA FRANCES

Acorda aprovar la gestió del Govern en matèria de política exterior

Paris, 16. — El Congrés radical socialista ha aprovat per unanimitat una ordre del dia política, recordant que el Govern va restablir la pau social, posà ordre en la Hisenda, augmentà la producció nacional, restablí l'autoritat de l'Estat, consolidà el règim democràtic i elevà, a la vista del món, el prestigi i la grandesa de França, per la qual cosa, reclamen la unió de tots els francesos per ajudar el Govern, el qual conservarà totes les seves energies a la defensa nacional i a la seguretat del país. El Congrés adopta, a més a més, després d'una intervenció de Daladier, una moció perquè fos sotmesa al Parlament la reforma electoral implantant la representació proporcional.

En aixecar la sessió el Congrés aclamà Daladier, el qual fou igualment ovacionat pel públic quan abandonà el local.

Paris, 16. — En acceptar per unanimitat —excepte fet d'un vot—, la moció proposada acceptar la posició d'aprovació de la gestió del Govern en l'aspecte de la política exterior desenrotllada, ha fet amb l'expressió d'un vot de felicitació als senyors Daladier i Bonnet per la manera alhora conciliadora i ferma amb què dirigeixen la política exterior, tenint en compte la doble necessitat de salvaguardar la pau universal, sense cedir en res en els interessos essencials de la nació.

VE DE LA PAGINA PRIMERA

gratitat de les retirades del front, la Comissió té la certitud moral que aquella és un fet i ha comprovat l'acció del Govern espanyol per a l'execució lliure de les mesures previstes, mesures que estan d'acord amb els compromisos adquirits davant l'Assemblea de Ginebra pel cap del Govern espanyol.

L'INFORME ES APROVAT. Ginebra, 16. — El Consell de la Societat de Nacions ha aprovat l'informe de la Comissió mixta internacional sobre l'evacuació de combatents estrangers de l'Espanya republicana; ha prorrogat per un mes els poders de l'esmentada comissió a Espanya i ha felicitat el Govern espanyol, així com la comissió.

DECLARACIONS DEL SENYOR BONNET

A tal respecte, el senyor Bonnet ha fet una declaració dels paràgrafs principals de la qual són els següents: «L'evacuació de la primera zona és una part de tasca que les potències es van assignar ja fa llargs mesos en el referent a Espanya. Pel que fa referència al Govern francès, aquest mai no s'apartà de la política consistent a condemnar tota ingerència en la guerra civil espanyola i eliminar de l'esmentada guerra tota els elements estrangers que la feren tan perillosa per a la bona intel·ligència entre nacions europees. Hem considerat sempre com inadmissible que la guerra civil es transformés, gràcies a la presència de combatents no espanyols, en lluita d'ideologies i règims».

Per tal que la tasca de la comissió pugui ésser plenament realitzada a l'evacuació total de combatents no espanyols de la zona governamental, ha de correspondre l'evacuació total dels combatents estrangers a la zona de Burgos. Només aleshores haurà desaparegut el risc de conflictes internacionals en una lluita al final de la qual tots desitgem abrandament. Només aleshores serà possible parlar de pacificació en la Mediterrània occidental. L'Espanya és un element especial de l'estatut que, per assegurar al Consell que fidel a la política iniciada fa més de dos anys, el Govern francès emprarà totes les seves forces en la realització de semblant obra d'apaciguament».

Després Bonnet ha recordat que el Govern francès no ha deixat de prestar a Espanya un concurs humanitari i que ara França ha decidit posar a disposició de milers de refugiats espanyols quarantena mil tones de blat. A més el Govern francès ha secundat els esforços de la Creu Roja francesa, col·laborant amb les associacions similars de diversos països, especialment amb els Estats Units per tal de distribuir als infants espanyols llet i objectes de primera necessitat. «El Govern francès —ha acabat dient Bonnet— seguirà intensificant-se en tan humanitària obra i no deixarà de fer cap esforç per tal d'eliminar tants sofriments i misèries».

ALTRES INTERVENCIONS

Ginebra, 16. — En la sessió del Consell de la Societat de Nacions ha fet ús de la paraula Souritz, ambaixador de la Unió Soviètica a París, el qual rememorà la indestructible bona voluntat del Govern espanyol i expressà la simpatia de la U.R.S.S. per la independència d'Espanya.

A continuació parlà el representant de Nova Zelanda, el qual condemnà energicament els escenes d'horror que en ple segle XX s'han vist obligats a viure les poblacions civils.

Després fou concedida la paraula al senyor Alvarez del Vayo, ministre d'Estat d'Espanya.

EL DISCURS D'ALVAREZ DEL VAYO

Ginebra, 16. — En la seva intervenció davant el Consell de la Societat de Nacions, el senyor Alvarez del Vayo digué: «Graieixo a la Comissió i al Consell de la Societat de Nacions per la decisió presa pel Govern espanyol de retirar del seu Exercit tots els combatents no espanyols, als quals vull retre una vegada més el testimoni de la gratitud emocionada del poble espanyol. En una època en què s'està lluitant al compliment dels compromisos internacionals, el meu Govern té la satisfacció d'haver complet plenament el compromís contra el qual la Societat de Nacions el dia en què el president del Consell, doctor Negrin, vingué a l'Assemblea a formular la seva declaració».

No tinc res a afegir a la Memòria de la Comissió; solament remarcar la constatació que es fa en ell

que si tots els combatents, retirats en llur integritat del front, no han sortit d'Espanya, no és degut ni a negligència del Govern espanyol ni a negligència de la Comissió internacional. Hem observat clarament que determinats interessos, contraris al fet que la situació espanyola s'acabés definitivament en forma que no hi hagués lloc a cap mala interpretació, han vingut actuant per a impedir, a través de cients articles, la partida de aquells que esperen encara poder deixar el nostre país».

El Govern espanyol sent l'haver de dir que no ha trobat totes aquelles facilitats de caràcter diplomàtic que creia poder esperar. Però sobre els diversos aspectes, tan interessants de la nova situació creada en reserva el tractar-los davant el Consell en una ocasió ulterior. De moment, no ull dir res més que no sigui expressar el meu agraïment a la Comissió i al Consell.

A partir de la sessió d'aquesta tarda —acabà dient el senyor Alvarez del Vayo— la veritat queda establerta d'una manera irrefutable. La veritat d'un exercit espanyol, cent per cent espanyol, exclusivament espanyol, que és bat per l'estatut i per la independència del nostre país. És l'informe de la Comissió internacional el que així ho proclama. Davant d'aquesta veritat, que té l'eloqüència i la força insuperable dels fets, estimo superflú afegir per la meua part ni una paraula més.

LA DISCUSSIO DE L'ORDRE DEL DIA

Ginebra, 16. — Abans de la discussió de l'ordre del dia, el senyor Sandler, president de la sessió del Consell de la Lliga de Nacions, pronuncià l'elogi fúnebre de Vandervelde, el qual durant dos anys, com a representant de Bèlgica, havia participat en els treballs de l'organisme ginebrí.

Contestà el senyor Spaak, donant les gràcies en nom de Bèlgica.

DESPRES DE LA SESSIO HAN CONVERSAT ELS SENYORS ALVAREZ DEL VAYO I BONNET

Ginebra, 16. — La sessió del Consell de la Lliga de Nacions, consagrada gairebé del tot a la retirada dels voluntaris estrangers de l'Espanya Republicana, s'ha desenrotllat en termes de gran serenitat i concòrdia.

Les intervencions dels ministres d'Afers Estrangers de França i la Gran Bretanya han estat aprovades pel ministre espanyol senyor Alvarez del Vayo sobretot en afirmar el senyor Bonnet que l'apaciguament d'Espanya només s'aconseguirà retirant els combatents estrangers de la zona de Burgos.

Acabada la sessió del Consell s'ha vist conversar llarga estona en els passadissos els senyors Alvarez del Vayo i Bonnet. La conversa, segons ha pogut veure's s'ha desenrotllat en termes d'extrema cordialitat. Lord Halifax i el senyor Bonnet abandonen Ginebra aquesta mateixa nit i faran el viatge junts a l'objecte de tractar afers d'interès per a ambdós països.

LA INTERVENCIO D'ALVAREZ DEL VAYO A GINEBRA: NINGU NO PODRA RECORDAR JA A L'EQUIVOC I A LA SIMULACIO

Ginebra, 16. — La sessió d'avui del Consell de la Societat de Nacions ha constituït un evident èxit moral per a Espanya. Resumint el judici de la gran majoria dels delegats, dels medis oficials i dels corresponents estrangers, es pot considerar com el punt de partida d'una nova situació en la qual ha de triomfar l'informe presentat per la Comissió internacional.

L'intervenció del ministre d'Estat de la República espanyola ha estat sobria i rica. Era evident que el senyor Alvarez del Vayo hauria resultat fàcil de marcar el contrast de la Comissió i el fet de la presència i de l'actuació militar a Espanya de les divisions italianes, que pretenen vèncer la resistència heroica de l'exercit espanyol. El senyor Alvarez del Vayo ha preferit rememorar a arguments tan fàcils per la seva importància i unitat de veu del Consell a l'informe de la Comissió i del Comitè dels tres.

L'intervenció anunciada pel ministre d'Estat espanyol per al dimarts o el dijous proper, amb motiu del debat sobre la retirada de ciutadans obertes, s'espera amb viva curiositat.

Als corresponents i delegats que el felicitaven pel to de la seva intervenció, el senyor Alvarez del Vayo ha respost que les millores actuacions d'aquesta tarda han estat l'informe de la Comissió i el vot unànime del Consell. A partir d'avui, en tractar-se de la qüestió d'Espanya, ningú no podrà recordar ja a l'equívoc i a la simulació.

Els facciosos comenten la «liquidació» de l'autonomia de Catalunya

Paris, 16. — Les agències informatives publiquen un decret dels facciosos de Burgos en el qual es «liquida» l'autonomia catalana. El decret ordena a les forces faccioses que llurin tots els arxius i la documentació administrativa de les zones catalanes ocupades al Ministeri de l'Interior i que s'acomodi els empleats ingressats després del 18 de juliol del 1936. Les institucions sanitàries, com hospitals i laboratoris, passaran a dependre de l'organisme Ministeri de la Governació de Burgos.

EL GOVERN XINES DETERMINA NO PAGAR INTERGRAMENT EUS CUPONS DEL DEUTE

Xinkeing, 16. — L'agència «Central News» diu que davant la determinació xinesa de no continuar pagant intergrament els cupons del Deute, el Govern xinès ha fet un anticip de 175 milions de dòlars xinesos per tal de completar les sumes corresponents a les regions ocupades pels japonesos.

Per a fer el dit pagament, la Banca Central de Xina avançà les divises estrangeres que calien, malgrat que els japonesos no han deixat de fer pressió sobre la moneda xinesa, obligant els habitants de les zones ocupades a abans emetent diverses monedes de bitllets emesos per les autoritats militars invasores.

Semblants maniobres disminueixen considerablement les existències de moneda legal, i per tant, el Govern xinès s'ha vist obligat d'adoptar la devaluació abans esmentada referent al pagament de seu Deute interior.

REUNIO DEL COMITE EXECUTIU DEL CONGRES JEU

Paris, 16. — El Comitè Executiu del Congrés Jueu Mundial s'ha reunit avui amb la participació de 35 delegats que representaven dotze països.

En el curs de la reunió s'acordà adoptar tot pla que proposés avantatges econòmics al règim nazi, combatre les idees de colonització jueva a Abissínia, i acceptar la cooperació amb determinats governs per a la immigració jueva.

El rabí Perlzweig, president de la secció britànica, va fer un homatge al valor i a la claredat profètica del Papa Pius XI, símbol vivent de les forces espirituals que, sota noms diversos, combaten per la restauració de la llei moral.

EL CONGRES SOCIALISTA BELGA PROTESTA CONTRA EL NOMENAMENT D'UN REPRESENTANT DE BELGICA A BURGOS

Brusselles, 16. — El Congrés socialista ha acabat els seus treballs, adoptant per 372.879 mandats, contra 197.690 i 7.000 abstencions una resolució per la qual es reiterra la protesta del Partit contra el nomenament representant de Bèlgica a Burgos qualsevol que sigui el seu nom i categoria. El Partit estima, amb tot, que les circumstàncies exigeixen la continuació dels ministres socialistes en el Govern. La resolució declara, a més, que s'espera del Govern que obtingui del Comitè de No Intervenció una acció energica per a l'evacuació d'Espanya per les forces militars alemanyes i italianes.

DISMISSIO DEL MINISTRE DE L'INTERIOR

Brusselles, 16. — Aitir a la tarda presentà la dimissió el ministre de l'Interior, Mergiot, pertanyent al Partit Socialista. Interpel·lat el senyor Mergiot sobre aquesta dimissió, declarà que el senyor Mergiot havia d'acord amb el sobre la política de relacions amb Espanya, però desaprova el procediment de posar el Congrés en presència del fet realitzat. El senyor Mergiot suspengué el seu propi, per atenció personal vers el president, i es de posar que donés el vot del Congrés, retirà la seva dimissió. El senyor Spaak ha sortit cap a Ginebra.

Les maniobres de la flota anglesa a la Mediterrània

Gibraltar, 16. — Les maniobres entre la defensa de costa de Gibraltar i la flota anglesa de la Mediterrània començaran el dimarts, dia 22, a les cinc, i duraran fins al dimarts, dia 24. Algunes mesures de defensa passiva han estat posades en vigor.

Ha arribat a Gibraltar, procedent d'Anglaterra, el vaixell portaavions «Ark Royal».

EL GOVERN FRANCES DEMANA EXPLICACIONS AL DE TOQUIO

Paris, 16. — El Govern francès es proposa demanar al de Toquio explicacions sobre les recents declaracions d'estadistes japonesos referent a la política francesa a Xina i l'aplicació del Tractat de les nou potències.

La gestió francesa prop del Govern japonès serà idèntica a les efectuades pels governs de Londres i Washington.

S. A. C. I.

SINDICAT D'AGENTS DEL COMERC I DE LA INDUSTRIA CORTS, 670

Avui, dimarts, dia 17, a dos quarts de quatre de primera convocatòria, i a les quatre de segona, al local del nostre estatge social, celebrarem assemblea el Gremi d'Alimentació.

Per la primordial importància dels assumptes que figuren en l'Ordre del Dia, l'assistència és absolutament obligatòria i a tal efecte serà rigorosament controlada.

CARTELLERA COMISSIO INTERVENTORA DELS ESPECTACLES PUBLICS DE CATALUNYA TEATRES DE BARCELONA

FUNCIONS PER A AVUI, DIMARTS, DIA 17 DE GENER DEL 1939

TARDA, A DOS QUARTS DE CINQ. — NIT, A DOS QUARTS DE DEU. VICTORIA. — Tarda: «El caseriu». — Nit: «La del manó de rosas». COMICE. — Tarda: «La pipa de or». — Nit: «Los inseparables». COLISEU POMPEIA. — Tarda: «Mi cocinera». — Nit: «Uno de ladrones».

NOU. — Tarda i nit: Varietats i circ. BARCELONA. — Tarda i nit: «Sócrates y Compañía». CATALA DE LA COMEDIA. — Tarda i nit: «La bona gent». BOMEA. — Tarda: «Engañala, Constante». — Nit: «Malvaloca». TOLL. — Tarda: «La Duquesa del Tabarín». — Nit: «El ramo de la Santa».

GRANITHEON. — Tarda: «Fépe Derbiay». — Nit: «El genio alegre». GALIA. — Proximament la revista: «Besosa».

ATENTS A LES NECES-SITATS DE L'HORA

El conseller Terradelles, a les comarques tarraconines

El conseller de Finances de la Generalitat, senyor Terradelles, en representació del President, senyor Companys, diumenge passat va ésser a Vandellòs on va fer un recorregut de les comarques tarraconines, per tal de posar-se en contacte amb la població civil i atendre les necessitats que poguessin convenir.

El senyor Terradelles sostingué sengles conferències amb els alcaldes de diverses poblacions, tractant de les mesures que cal prendre i que es plantegen en aquests moments. També visità alguns centres benèfics d'aquelles mateixes localitats.

EXPLOSIONS A LONDRES

Londres, 16. — Amb referència a l'origen de les explosions ocorregudes a Londres i a Manchester, els perits de Scotland Yard i els detectius privats que els secunden estan convençuts que aquestes explosions han estat provocades intencionadament i formen part d'un pla curosament preparat.

Així és la conclusió que expressen els perits d'aquesta nit i molt especialment l'«Evening Standard» escriu així: «Sembla que les dues explosions de Londres foren provocades per bombes amb aparell de rellotgeria i en un camp de concentració d'alemany, juní, amb el seu pare, i recuperaren ambdós la llibertat sota promesa de servir els interessos nazis. Exeridia les seves activitats d'espionatge en els camps d'aviació d'Anglaterra».

La població de Gibraltar acull hostilment uns mariners italians

Gibraltar, 16. — Ha arribat el vaixell-escola italià «Amor-Vespucci». Tota la població ha boicotejat als italians i a conseqüència d'aquesta actitud s'han produït desordres. Els mariners anglesos i els antifeixistes de Gibraltar es manifestaren hostilment contra els italians, que han fugit i no s'espera més a desembarcar a la ciutat.

Mort d'un gran amic d'Espanya

Paris, 16. — Aquest matí, a Boulogne-sur-Seine se celebraren els funerals del coronel Raynal, defensor del fort de Vaux durant la gran guerra. Era un gran amic de l'Espanya republicana. Assistiren als funerals els representants del President del Consell i del ministre de la Guerra; el general Gachery, membre del Consell Superior de guerra; el general Bourret, comandant de la regió de París, i nombrosos generals, amiralls, senyors i diputats.

L'AMBAIXADA DELS ESTATS UNITS A ROMA S'ENTREVISTA AMB CIANO

Roma, 16. — Ciano s'ha entrevistat avui amb l'ambaixador dels Estats Units a Roma. Es creu que l'entrevista ha tingut caràcter formal i sobre les recents converses anglo-italianes.

El resultat negatiu del viatge de Chamberlain

Londres, 16. — El cap de l'oposició laborista, Major Attlee, en un discurs pronunciat a Seaham Harbour, destacà el resultat negatiu del viatge de Chamberlain. Recordà que el primer ministre havia tornat de Múnic declarant la seva gran confiança en la bona voluntat de Hitler. Ara es declara convençut de la bona voluntat de Mussolini. Aquestes converses no valen res i els esdeveniments no han demostrat, i ha afegit: «Mussolini, amb els seus acats, ha demostrat que no es pot tenir confiança en la seva paraula. Durant tota la guerra d'Espanya s'ha declarat favorable a la no intervenció, però intervingué activament. La veritat afirma Attlee— és que Hitler i Mussolini continuen llur política d'agressió».

COMPRO Pianos Radios Reelotges
MOBLES Mag. Escriure Calces cabals
Despatxos arxivadors Mobles de totes menes
Hospital, 101, bot. Telèf. 18694

Suicidi a Londres d'una espia alemanya

Londres, 16. — Ha estat trobat en una habitació d'hotel el cadàver de la jove Elena Stolt, afixada per emanacions de gas. Es creu que es tracta d'un suïcida. La suïcida era una espia a sou d'Alemanya. S'ha vist descobert recentment les seves activitats en aquest sentit. Estigüé en un camp de concentració d'alemany, juní, amb el seu pare, i recuperaren ambdós la llibertat sota promesa de servir els interessos nazis. Exeridia les seves activitats d'espionatge en els camps d'aviació d'Anglaterra».

La població de Gibraltar acull hostilment uns mariners italians

Gibraltar, 16. — Ha arribat el vaixell-escola italià «Amor-Vespucci». Tota la població ha boicotejat als italians i a conseqüència d'aquesta actitud s'han produït desordres. Els mariners anglesos i els antifeixistes de Gibraltar es manifestaren hostilment contra els italians, que han fugit i no s'espera més a desembarcar a la ciutat.

HERNIATS

us recomanem per la seva formalitat en els encàrrecs
ORTOPEDIA TEIXIDO
ARIBAU, 5. — Telèfon 33587

Rhumprat

RETOLS PERALS APARADORS

DIBUIXOS AEROGRAF
CASA GRAU
PINTURA
Mercaders, 36 - Tel. 25645

PAPERS ESTOMACALS DOBEL

COSTUMS POPULARS DE CATALUNYA

OFICIS POPULARS

per JOAN AMADES

Hi ha alguns oficis aferrats a l'agre de la terra, per als quals el temps ha passat gairebé en va, pleus d'un gran primitivisme, posseïts d'una simplicitat encisadora i practicats per una tradició secular que passa de pares a fills empena per una arrelada i profunda rutina. Un d'aquests oficis és el de terrisser, que ben poc ha avançat després de la descoberta del torn que fa representar un avantatge de la tècnica elemental d'aquest art rustic, però ple d'aquella dolça senyoria que totes les coses populars porten en elles mateixes.

Es conserven encara algunes formes hel·leniques de terrissa i adicó n'hi ha de més primitives, algunes de les quals fins ateyen el tipus prehistòric. Hi ha procediments de decorat que recorden els tipus caverners i encara està en el pintat amb el dit sucats amb color. Els cantiners de Verdí saben el secret de fer cantins que mantenen l'aigua fresca durant els temps estivals, i d'altres que la conserven calenta a l'hivern. I el gerrer de Miravent saben fer gerrers de parets primíssimes que els permeten fer-ne de gegants i molt lleugers, les quals embarquen en els tipus lligats que, Ebre amunt, les transporten cap a les contrades oleres de l'Aragó.

També és de rancia tradició l'art dels esclopaires, que, amb singular enginy i gràcia molt subtil, saben buidar la fusta servint-se de tot un seguit d'eines molt curioses i pròpies, algunes de les quals els mateixos es fan.

Els esclopers típics mantenen un arrelat sentit artístic reflectit en el decorat dels esclops, fet a punta de ganivet, amb el qual fan graciosos gravats que a vegades també apliquen als mànecs de les culles i de les forquilles de bosc, que després seran venudes pels mercats i botigues.

Catalunya té també una arrelada tradició castellerà amb formes pròpies, amb estris també propis que acti són fets de jonc, de salicó o de vimet, que en altres indrets es produeixen amb altre material. La castelleria, sobretot a pagès, fins ara no havia constituït ofici especial; era una de tantes indústries casolanes i de la llar, i cada família es fabricava els estris de castelleria que necessitava per al seu consum, tal com es feia amb tantes d'altres coses. Els homes teixien les parts més dures, per a les quals s'empraven materials més forts, i les cones teixien la resta, feta amb brins vegetals més flexibles, i en el treball dels quals podia reflectir-se la gràcia i la subtilitat femenines.

Un altre ofici popular ben tradicional és el dels ganiveters de Solsona, que produeixen uns tipus especials de ganivets de cuina, els quals van a vendre pels pobles i abans havien anat a vendre al migdia de França. En aquells temps no tan sols duïen ganivets, sinó que també es lluraven a fer gressols i setrills de llana.

Aquests oficis malgrat la seva gran humilitat i la seva factura popular, havien revestit relativa importància. Durant molt de temps, els terrissers van exportar terrissa a Amèrica i havien arribat a fer carregaments sencera de velers. Els esclopaires d'Olot i de les Guilleries havien tramés esclops per molts indrets de la Península, com encara avui hi trameten moltes culles i culleireres de Tortella. Els ganiveters de Solsona, durant la guerra gran, van ésser requerits per a trametre ganivets, ganivets de bosc i de

SPAARK
en dona compte
en el Congrés del
Partit Socialista

S'ha liquidat favorablement la represa de les relacions diplomàtiques entre Bèlgica i l'Espanya republicana

SUEZ Dels Faraons a Mussolini, passant per Napoleó i Disraeli

ALLI ON SONA LA VEU DE JEHOVA
Les caravanes que condueïen el blat egipci vers Fenícia i Pèrsia, s'aturaven durant l'any per damunt les sorres roents de la Península del Sinaï, allà on, segons la llegenda bíblica, Moïses va oír la paraula terrorífica de Jehova.
Els camells anaven tan carregats que s'endinsaven de potes en la sorra sempre moventissim. Els esclaus dels Faraons — que havien organitzat ja molts anys abans de J. C. una mena de monopoli del comerç exteri — guien les besties i morcaven amb els comerciants fenicis, amb els agents de compres de l'Emperador de Pèrsia i amb els caps de les tribus de la Terra Promesa.
Quan encara les Piràmides i l'Esfinx no havien estat construïdes, un Faraó tingué la bona pensada d'obrir un pas als vaixells a través de la Península del Sinaï i de la llengua de terra que unia Egipte amb les terres sotmeses d'Àsia. Així va néixer, potser per iniciativa d'algun mercader fenici, el primer Canal de Suez.

Això s'esdevenia molts milers d'anys abans que els anys es comencessin a comptar segons el nostre sistema, perquè quan foren construïdes les Piràmides el canal ja estava acabat i s'havia ja construït aquesta porta oberta al tràfic marítim, encara que els tinguessin el camí més segur de la Mediterrània dominada pels pirates de la «Porta Sublim».

ENTRE BATALLA I BATALLA
A començaments del segle passat desembarcaren al país dels Faraons uns quants milers de soldats francesos, comandats per un general que s'acabava de fer famós a Itàlia portant a la victòria els exèrcits de la Revolució.

Bonaparte estava preocupat. En l'expedició a Egipte i a l'Índia — car aquest era el projecte primitiu del futur Emperador francès — s'havia jugat tot l'esforç, la carrera i l'ambició.

No feia gaire que la seva esquadra havia estat vençuda pels navilis de Nelson en algunes d'Abukir. Pràcticament, l'home que temps a venir havia de decretar el bloqueig d'Anglaterra es veia bloquejat per les forces navals de la potència enemiga. No tenia noves de França; no sabia res de la política del seu país, ni podia rebre reforços ni ajut. El moment decisiu s'apropava.

Les tropes de Napoleó — que aleshores tot just era Bonaparte — lluitaven freqüents combats contra els mamelucs del Khedive, i el general els prescava. Però, entre batalla i batalla, s'aplegava amunt una colla de savis i d'exploradors que s'havia endut de França i celebrava una reunió de l'Institut — com en defen, en broma, aquells botànics, geòlegs, egipcíològs i altres especialistes — i en moltes d'aquestes reunions Napoleó plantejava la qüestió de reobrir l'antiquíssim canal de Suez. Es feren estudis, s'analitzaren terres, es practicaren sondes en les profunditats del desert; àdhuc el general s'arribà a visitar les ermes planures del Sinaï.

Poc podia imaginar Napoleó que, un segle després, un altre francès — Lessps — obriria un nou camí al món, a través de les sorres ardents de l'Índia, i encara menys podia pensar que seria la seva rival implacable — Anglaterra — la que se n'aprofitaria.

UNA GRAN OBRA I UNA GRAN ESTAFADA
Mohamed Ali va ésser el qui proclamà Egipte Independent de Turquia, i el seu nét Ismail fou el qui donà permís per a la construcció del Canal de Suez.

L'enginyer Lessps — que va imaginar el projecte i l'organitzà l'embarcassa financera — a diria terme — orida: «Comencem la feina!» a primers de juny del 1859. Deu anys més tard, després de despeses fabuloses, de sacrificis i d'esforços gegants, era donat al tràfic el Canal de Suez. Tonia 160 quilòmetres de llargada, 75 metres d'amplada i 8 de fons. Va costar 500 milions de francs.

Abans, per anar de Londres a Calcuta, calien 137 dies perquè s'havia de donar la volta pel Cap de Bona-Espanya; després de la inauguració del Canal, només calgueren 48 dies per realitzar el mateix viatge.

El Canal és propietat d'una empresa privada internacional, en la qual originalment, França posseïa el 50 per 100 del capital, el Khedive d'Egipte un altre 40 per 100 i el 20 per 100 es repartia entre Prússia, Itàlia i Anglaterra.

Els beneficis — obtinguts per un cànon que paguen els vaixells segons el tonatge — són enormes. Les accions del Canal s'han cotitzat sempre a preus fabulosos. Formar part del Consell d'Administració de la Companyia és signe de la més alta noblesa conseguida en la City i en les Borses; ho han estat personatges famosos en la política, per exemple, el President Doumergue i, ara, el 1938, ho és el general Weygand. Però no és solament un bon negoci; ha estat, també, pretext per a un parell d'escaudols dels més acreditats, d'aquells que fan les delícies de les porteres i els beneficis dels «chantagistes» de prestigi i empenya.

UNA JUGADA DE DISRAELI I ROTSCCHILD

Anglaterra estava preocupada en veure que una porta de les que donaven entrada — i sortida — al seu Imperi, no era de la seva propietat. Això era lesiu als interessos imperials i calia posar-hi remei. I va ésser un gran polític conservador anglès, un jueu, Benjamin Disraeli, el que guanyà la batalla. Era cap a mitjans del 1875. El Khedive estava arruïnat i necessitava diners amb tota urgència. Ofertant empenyorar les seves accions del Canal a una empresa francesa, però des de Londres es féu pressió per tal que no s'acceptés el negoci, Ismael recorregué al vicariats de tots els que han de vendre quelcom a gent que no ho vol comprar.

Finalment, ofert el seu paquet d'accions a Anglaterra. Disraeli, acceptat sense ni preguntar el preu. Però no sap com fer-ho per pagar, perquè el París ment està tancat i els quatre milions de lliures esmentades que precisen no es poden obtenir sense el permís dels Comuns. Ell sap que quan es reunixin els diputats votaran tot seguit, perquè és una veritable ocasió per a l'imperi. Però, mentrestant...

Només hi ha un home que pot salvar la situació: Rothschild. Disraeli visita el cap de la família, i aquell mateix vespre el telegraf comunicà a El Cairo l'ordre de comprar les 177.000 accions del Khedive. L'endemà són pagades en moneda anglesa.

Anglaterra — afegint a les adquirides les accions que ja tenia — obté la majoria en la Companyia. Té 232.000 de les 400.000 accions. El 1888 es signa un Conveni Internacional que legalitzà el domini anglès.

ELS BENEFICIS, «INTOCABLES»
Possedir Suez és posseir camí de l'Àsia. Abans aquesta ruta només era vital per a la Gran Bretanya, però des del 1935 ho és, també, per a Mussolini. Abissínia està en el Mar Roig, centenars de milers més al sud de Suez. Tots els vaixells italians que porten homes, armes i colonitzadors a Etiòpia han de passar pel Canal i han de pagar cànon.

Durant la guerra contra el Negus — quan la S. de N. ordenà les sancions — es suggeri que el Canal tanqués les rescloses als vaixells italians. Així, radicalment, hauria cessat la guerra. Però el Canal és propietat particular i la propietat és sagrada a la City. Estaríem fregant, si haguessim de declarar de fer beneficis solament per establir la guerra a la humanitat! I el Canal continuà obert als vapors que portaven avions, bombes i iperita per a reduir als «salvatges» abissins...

UN AFER INTERNACIONAL
Acabada la guerra i establerts «bons relacions» entre Mussolini i Chamberlain, el «Duce» es destinà a reclamar, a grans crims, una major participació en l'administració del Canal i una rebuixa en el cànon.

Es a dir: que el que el 1834-35 era una empresa privada, allunyada del batiboli de la política internacional, ara és un afer públic, que interessa els governs.

Mussolini oridà: I ningú no sembla recordar que encara no fa mig any es va signar un acord anglo-italià, tot just ara entrat en vigor, en el qual el «Duce» es comprometia a respectar el conveni del 1888. La bona garantia dels tractats!

Chamberlain, es deixà prendre allò aconseguit per Disraeli.

Victor ALBA

CORTINES DE FUM 2

CORTINA de fum, darrera cortina de fum!
Espectacle amb l'atropellament criminal de tot quant, al llarg de la història, ha estat la fita de les civilitzacions i l'objectiu del pensament alliberador que s'ha obert pas lentament a través dels segles.

Els avions — italians de Franco, convertits en avions franquistes d'Itàlia, bombarders a enfilons, els vaixells britànics i francesos, i assolien amb els efectes de llurs bombes un doble objectiu. El de destruir el vaixell i el de produir una discussió, a través de la qual i des del moment que es discuteix, resulta tàcticament establert el dret d'ensorrar vaixells per britànics que siguin, a condició que es doni una explicació satisfactòria o una indemnització adequada. Ni l'explicació ni la indemnització no resulten mai satisfactòries, però mentre la definitiva i satisfactòria explicació no arriba, tant és ensorrar un vaixell com tres-cents, perquè està sobrentant que allò que es discuteix no és una qüestió de quantitat sinó de principi.

Els mateixos avions sembraven covardament la mort i la destrucció entre les poblacions civils de la República; i els assassins que cursen les ordres, especulen amb les vides innocents i amb el martiri de les dones i dels infants d'Espanya per a tenir al seu favor la invencible por a la guerra que s'obrí provocava en els ciutadans dels països restants. Horitzons dels conceptes sensibles amb un desig d'obtenir que tothom ajudi a acabar esglai com sigui amb l'horrible tragèdia, perquè qual-sevol solució «sigui com sigui», amb l'oblit de tot dret, fora sempre una solució favorable al feixisme.

Tràgiques i denses cortines de gasos atades per un esperit satànic! Entre els focs negres i pestilents que les formen pugen al cel els accents de dolor de les víctimes i les respindents sangants d'una alba de terror!

Europa comença a creure — ja era hora — que l'espessa i negra fumera no és tan sols un vel que oculta pietosament als seus ulls un espectacle que per als anglesos fora massa «shocking» i per als francesos massa «touchant», sinó que és també el vil·lisme, darrera el qual, i a l'empar d'una pretesa invincibilitat, pren posicions el monstre que llançarà les nacions a la guerra i al naufragi definitiu de les consciències dels pobles.

No s'escoten amb les precedents les alaus de gas intransparent que tracten d'ocultar a Europa el veritable fons del problema d'Espanya.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

La més astuta que projecta el feixisme en aquest moment cabdal és la que treu els seus subproductes de la discussió de la bel·ligerància als fàcciosos.

“Tots units per a defensar les nostres vides i amb elles el règim republicà”

Madrid, 15. — El comissari general de Terra ha pronunciat pel micròfon d'«Unió Radio» l'allocució següent:

«Espanyols: El Govern de la República espanyola, el nostre legítim Govern d'Unió Nacional disposa la mobilització integral de tots els homes i de totes les reserves del país davant el volum crescut d'invasió estrangera de què som objecte.

Amb molta raó hom ha dit que la lluita entaulada és transcendental i que cal reputar-la com el dret. No es tracta d'una acció per sistemes polítics, que això seria cosa resolta fa menys temps i amb menys de sang, sinó de l'existència de la Pàtria en l'espai i en el temps. El poble espanyol present que aquesta guerra és qüestió de vida i adopta una posició suprema per al sacrifici.

La nostra guerra afecta tots els espanyols per igual i cal la unió estreta de tots els espanyols perquè tot el poble esglai unit al Govern i acatant les seves decisions, cal la mobilització general per a accelerar el triomf.

Acaba la seva vibrant allocució amb les paraules següents: «Espanyols tots units amb un unànime i avorridor impuls per a defensar les nostres vides i amb elles el règim republicà i la independència d'Espanya. Espanya és nostra i solament nostra.»

ELS BELGUES I LA NO INTERVENCIO

Brussel·les, 15. — No s'ha donat informe sobre els acords de la reunió del Congrés del Partit Socialista, les tasques del qual segueixen avui. Amb tot, ha estat possible de saber l'orientació del discurs pronunciat pel cap del Govern, senyor Spaak, el qual declara que l'actitud de Bèlgica en relació amb la Comissió de No Intervenció, amb la nota comunicada a Londres, no és un gest en va. S'hi exterioritzen els sentiments profunds que demà el senyor Spaak tindrà ocasió d'exposar netament en la reunió del Consell de la S. de N. a Ginebra. Examinat l'abast de l'esmentada nota, el senyor Spaak ha fet observar que, en el cas que fracqués la gestió, seria possible que per part de Bèlgica fos reclamada la llibertat d'acció, però abstenint-se de prendre cap decisió momentània sobre l'afer.

El senyor Spaak ha donat compte d'haver-se liquidat favorablement la represa de les relacions diplomàtiques amb el Govern de l'Espanya republicana.

BENGALÉS DE GUERRA

LA MORT DEL JUST

CASALS és mort — va dirnos un amic — Va morir dimecres de la setmana passada i no n'havem dit res.

L'accent de l'amic que ens assabenta de la mala nova encloï un deix amarg. Certament la figura de Casals, del mestreastre Casals, mereix ésser recordada i exaltada. Si no ho havíem fet abans és per circumstàncies involuntàries.

Casals havia fet molt per tots els perseguits i empresonats. La seva vida havia madurat en el sacrifici. Les seves espalles de lluitador incansable havien fet de trampolí a moltes dotzenes d'arribistes. El gran cor de Casals no tenia un no per a cap sofrença, i els seus ulls, acorats per una voluntat indomable, esbrinaven, tothora, les tenebres de l'adorament en retrocés d'un caigut per rodrigar, d'una víctima per protegir.

La seva casa era oberta a tot aquell que estimés Catalunya i la llibertat. La seva posició fou sempre clara, taxativa. Mai no va admetre aflijaments ni contumències. Un dels mots que mai no va poder parir fou la famosa «conllevància» d'Ortega Gasset.

Fou catalanista integral, home de bé cent per cent. Va ajudar intensament la formació del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, dins la qual s'arreglaria en el sector d'Estat Català, on no va aigualir la ideologia llarga anys defensada.

Carregat d'anys i de xacres era un jove per l'empenya i l'abrandament. Bon punt, l'aveniment de la República va atreure a ella, com mosques a la mel, certes menses de gent, ell va sentir-se corferit i va abandonar la política activa. Va seguir, però, el seu apostolat personal a favor de les ideologies sustentades, i en tot moment va ésser el que havia estat sempre, malgrat

alguns tractats de demostrar el contrari.

En les hores adverses Casals, el mestre — com li deien a la seva penya del «Catalunya» — potser per a distingir-lo de l'altre Casals patriota que hi concorria — havia vestit i portat, amb tot desinterès, assenyalsades personalitats polítiques, que, aleshores del triomf no varen correspondre com calia. Casals no cercava, ebrant bé, cap «correspondència» però el capenitment d'alguns dels seus protegits va desagradar-li tant que, en certa manera, és possible que li hagi precipitat la mort. La sensibilitat de Casals era tanta que no li permetia esbiaixar, indiferent, el desecís.

Repos en pau el nostre amic Casals, exponent de les virtuts d'una menestralia catalana, digna hereva dels mestres Oleguers del 1714. Casals era tot el contrari del polícar ocasional. Era idealista i, a més a més, era just. La seva mort ha estat, no ho dubtem, la mort d'un home just en tota l'accepció de la paraula.

J. M. FRANCES

Solidaritat indestroctible

València, 15. — La «Llar del Combatent Català» ha llançat un vibrant manifest exaltant la solidaritat indestructible de tots els espanyols.

Es recorda en el document algunes de les frases pronunciades pel senyor Companya en els seus recents discursos i hom excita tots els catalans a la lluita per alliberar l'Espanya dels invasors que pretenen apoderar-se de les seves riqueses.

La sort de Catalunya — acaba dient — està unida a la de tota la Península.

«LA PORTA OBERTA»

Comentaris a la primera obra escènica de CARLES PI I SUNYER

Es amb sorpresa i emoció que la nostra elite intel·lectual ha rebut aquests dies una acuradíssima edició de «La porta oberta», gentil present de cap d'any, que l'honorat patriota català Carles Pi i Sunyer ha volgut fer als seus admirables amics i admiradors. I és amb autèntica delícia, amb goig de l'Ànima, que la finesa de l'autor ha estat seguida i considerada.

Enmig del tràgic renoi de l'hora actual, quan a les nostres oïdes arriben els desesperats cridaments de la civilització moderna, que, com un vaixel·l colpejat per es ones, resisteix la ferotge escomesa de les barbàries redutives, perdura encara, al nostre clima espiritual, la llum poderosa d'una intel·ligència i la no menys confortadora d'un cor. I d'aquest cor i d'aquesta intel·ligència neix, sota les més difícils circumstàncies, aquesta bella realització literària que és «La porta oberta».

Porta oberta, esbatajada diriem, a l'esperança i les més grates emocions. Inedra resien, entre nosaltres, homes representatius que s'obren superes les proes més aures i les fatigues més esgotadores per a lluitar-se, sense bandejar el complicitat del deure, al contrari de les coses de l'esperit. No tot han d'ésser nervis socials, ni claudicacions, ni desercions. Catalunya conserva encara intacta la plaça major del pensament i de l'art. Carles Pi i Sunyer hi figura, per dret propi, en primer reng.

CARLES PI I SUNYER que ha donat a conèixer la seva primera obra de teatre

Hom ha ponderat, sovint, amb justícia, la impossibilitat, la sang freda, del nostre insubstituïble conseller de Cultura. Per adverses que hagin estat les circumstàncies, per compromesos que hagin semblat els tombants de la

ELS BÀRBARS

QUATRE-CENTES VÍCTIMES DE L'AVIACIO JAPONESA

Tonking, 16. — Vint-i-set avions japonesos han bombardat la capital provisional de Xina, i han causat tres-cents o quatre-cents víctimes. També ha estat bombardat l'aviació japonesa Txank, port del llargt. Així mateix ha estat bombardat Utxeu, a l'oest de Canton, i ha causat nombroses víctimes.

PASSA A LA PAGINA SEGONA

LES JOVENTUTS LIBERALS S'ADRECEN A L'OPINIO

“Voluntat de victòria i de democràcia republicana”

“Reclamem la veritable representació de la joventut espanyola”

El Comitè de Coordinació de les Joventuts Liberals Democràtiques, en la seva reunió extraordinària celebrada dimenge, després d'examineda detingudament la situació militar, política i internacional, acordà, entre altres coses, adreçar a l'opinió pública un manifest, del qual són els paràgrafs següents:

«En els moments que els exèrcits estrangers intenten un últim esforç en llur desesperada ofensiva contra la República espanyola, les Joventuts Liberals Democràtiques s'adreçen a l'opinió pública

per a marcar clarament llur actitud i reformar, una vegada més, llur voluntat de victòria i de democràcia republicana.»

«Si reflexions oportunes ens determinen una política desprovida de tot allò que pugui significar interès d'organització, amb l'objecte d'evitar especulacions repugnants amb la situació de guerra plantejada des del 19 de juliol del 1936, consideracions molt lligades als interessos generals de la causa motiuadora la nostra indefectible unitat per tal de recla-

mar per a nosaltres la veritable representació de la joventut espanyola, tant en el maro nacional com en l'internacional, puix que sempre ha correspost, i avui més que mai, aquesta representació majoritària a les Joventuts Republicanes.»

«Ens hem mantingut sempre al servei d'allò que ha representat la necessitat del moment, sense que la nostra veu de què, i de pretesa pugui ésser assenyada en cap de les intervencions, puix que no hi havia per què en aquells que acceptaven aquesta política com un imperatiu categoria de les

circumstàncies. La nostra política, sense cap més mèrit que el general d'antixisme, havia i ha estat, potser, mai interpretada i qualificada, i podem indicar que en l'èstera internacional hom dubtava i hom dubta de la nostra veritable, real i efectiva força, puix que per raó de les nostres apreciacions, basades en una política d'austeritat i de rigidesa, d'acord amb les necessitats de la guerra, havíem determinat una actitud despullada de tota tendència i fixada únicament i exclusivament en la defensa de la independència patrià.»

«La Unió de Joventuts Liberals i Democràtics saluda totes les organitzacions juvenils antifeixistes i especialment les d'aquelles nacions democràtiques que per llurs idees estan unides per llaços de solidaritat amb la nostra causa, i esperem que amb el dinamisme i l'activitat que els són propis sabran fer eficient aquest moviment de simpatia per la República. Llurs i independent puguin seguir la ruta indestructible de la defensa dels postulats de l'Estat i de la Democràcia.»

PASSA A LA PAGINA SEGONA